

ת"פ 1599/04/12 - מדינת ישראל נגד גמאל ענאבוסי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 1599-04-12 מדינת ישראל נ' ענאבוסי ואח' 14 ינואר 2015

לפני
בעניין: כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשם
גמאל ענאבוסי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד אברהם חורי

גזר דין

1. הנאשם, ג'מאל ענאבוסי יליד 1966, הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר דיוני בעובדותיהם של שלושה כתבי אישום, כדלקמן:

בת"פ 1599-04-12 הורשע הנאשם בביצוע עבירות של החזקת נכס חשוד כגנוב, נהיגה בזמן פסילה, נהיגת רכב מנועי ללא רישיון, חוסר פוליסה ונהיגת רכב שנאסר בשימוש. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בהליך זה, ביום 6.8.2011, זמן לא רב לאחר שבית משפט לתעבורה דן את הנאשם בפניו ל-12 חודשי פסילה, ויום לאחר שקיבל הודעת איסור שימוש ברכב מ.ר. 38-318-07 (להלן - "הרכב") ל-30 יום, נהג הנאשם ברכב, ללא רישיון וללא ביטוח, כאשר ברכב מצויים 5 מזגנים שהצנרת שלהם חתוכה.

בת"פ 22383-01-13 (שלום נתניה) הורשע הנאשם בביצוע עבירה של הסעה ברכב של תושב האזור, בשל כך שביום 1.11.2012 הסיע ברכב (אחר) שני תושבי האזור נטולי אישורי כניסה לישראל.

בת"פ 20917-03-13 הורשע הנאשם בביצוע עבירות של הסעה ברכב של תושב האזור, נהיגה פוחזת ברכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בהליך זה, ביום 20.1.2013 הסיע הנאשם ברכב בקלנסווה שלושה תושבי האזור נטולי אישורי כניסה לישראל בתמורה ל-15 ₪ עבור כל נוסע. שוטר כרז לנאשם

לעצור את הרכב, אך הנאשם לא שעה להוראה זו, החל להימלט תוך שהוא נוהג את הרכב בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם, בכך שגרם לאישה עם עגלת תינוק שהלכה על הכביש, לעלות על המדרכה, ונהג את הרכב בפניות חדות כך שחלקו האחורי נזרק, עד שנעצר בסוף רחוב ללא מוצא.

2. בת"פ 1599-04-12 לא הציגו הצדדים הסכמה כלשהי לעניין העונש, והמאשימה הודיעה שתטען למאסר בפועל, כולל הפעלת תנאי, מאסר על תנאי, קנס ופסילה בפועל ועל תנאי. הנאשם נשלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.

בשני ההליכים האחרים (שאוחדו) הודיעו הצדדים במעמד הודאת הנאשם (ביום 22.10.2013) כי יוכן תסקיר אודות הנאשם, וכפוף להמלצה חיובית של שירות המבחן ואי פתיחת תיקים נוספים, יעתרו במשותף לשה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופסילה בת שלושה חודשים.

3. מובן כי קיימת מידה של חוסר היגיון בכך שבהליך אחד הודיעה המאשימה שתעתור למאסר בפועל ואף להפעלת מאסר על-תנאי, בעוד שבהליך נוסף נגד אותו נאשם, שהתקיים באותם ימים ממש, הודיעה כי בכפוף לתסקיר חיובי יעתרו הצדדים בהסכמה לעונש של עבודות שירות.

4. לחובתו של הנאשם 9 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אלימות, החזקת סכין, והסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין בישראל. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 2003.

כן צבר הנאשם לחובתו ב-24 השנים האחרונות לא פחות מ-54 הרשעות תעבורה, במגוון רחב של עבירות. חלק ניכר מעבירות התעבורה שעבר הנאשם לאורך השנים הן מן הסוג שמעיד על כך שהאיש מהווה סכנה לציבור (נהיגה באור אדום, אי ציות לתמרור עצור, עקיפה בשדה ראייה מוגבל, עקיפה בצומת, הסעת נוסעים מעל למצוין ברישיון הרכב, ועוד). לחובתו של הנאשם עד כה שלוש הרשעות בעבירות של נהיגה בזמן פסילה. בשנת 2011 ריצה הנאשם עונש של ששה חודשי מאסר בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

במסגרת פ"ל (חדרה) 153/07 הורשע הנאשם בשנת 2011 בביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח, האריך בית המשפט לתעבורה תקופת תנאי בן ארבעה חודשים בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון (מתיק קודם) בשנתיים נוספות. מכאן עולה כי בעת שביצע את העבירות בת"פ 1599-04-12 עמד לחובתו של הנאשם **מאסר על-תנאי חב הפעלה בן ארבעה חודשים**.

5. בתסקיר שהוגש בת"פ 1599-04-12 ביום 11.3.2014 הסביר הנאשם את הסתבכותו בעבירות בהן הורשע בכך שביום האירוע נסע בנו ברכב והוא עצמו עבר למושב הנהג רק באופן רגעי על מנת לסייע לבנו שהתקשה בהתנעה. הנאשם טען עוד כי לא מסר את הרכב כפי הוראת קצין המשטרה משום שעורך דינו אמר לו שיטפל בעניין ויבטל את האיסור. לגבי המזגנים טען הנאשם כי מדובר במזגנים לא תקינים שהעביר (תמורת שכר) עבור מכר מכפר סבא לג'לג'וליה. שירות המבחן התרשם כי מדובר במי שמתקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו ונוטה להשליך את

האחריות להם על גורמים חיצוניים. לדעת שירות המבחן אלמנטים אלה מעידים על קיום סיכון גבוה להתנהגות דומה בעתיד, והדבר נכון שבעתיים נוכח היעדרה של התערבות טיפולית. כיוון שהנאשם לא ביטא כל נזקקות טיפולית וההערכה היא שאינו פנוי כלל להיתרם מטיפול, נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו והמליץ להפעיל את המאסר המותנה שעומד נגד הנאשם בעבודות שירות, בנוסף לפסול את רישיונו ולהטיל עליו התחייבות כספית משמעותית.

6. בתסקיר בת"פ 20917-03-13 ובת"פ 22383-01-13 נאמר כי הנאשם הודה בהסעת השוהים הבלתי חוקיים, והסביר את התנהלותו בת"פ 20917-03-13 בכך שלא שמע את הכריזה והמשיך בנסיעה סבירה שלא סיכנה איש. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מזהה את הכשלים בהתנהגותו, ממוקד בצרכיו, והוא בעל נטיה מניפולטיבית להשגת צרכיו תוך טשטוש הגבולות והתעלמות מהחוק. הנאשם לא הצביע על כל נזקקות טיפולית וקיימת הערכת סיכון בינונית-גבוהה להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם "ענישה הרתעתית מוחשית שתחדד עבורו גבולות החוק".

7. לבקשת הנאשם ביקשתי ביום 14.7.2014 את שירות המבחן לכתוב תסקיר אחד שיתייחס לשלושת כתבי האישום בהם הורשע הנאשם. בתסקיר שהוגש ביום 3.12.2014 נאמר כי חל שינוי בעמדתו של הנאשם ביחס לעבירות אותן ביצע וזאת נוכח חששו כי הוא ומשפחתו ישלמו מחיר כבד בשל התנהגותו חסרת האחריות. הנאשם ביטא חרטה מילולית על מעשיו, אבל מבחינה טיפולית המסקנה נותרה בעינה - הנאשם אינו פנוי להסתייע בשירות המבחן. שירות המבחן סבור כי הנאשם זקוק לענישה מציבת גבולות, אבל נוכח הכרתו בקיום בעייתיות בהתנהלותו ונכונותו לערוך שינוי - המליץ השירות להשית עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות, לצד שלילת רישיון הנהיגה שלו והטלת התחייבות כספית.

תמצית טענות הצדדים

8. ב"כ המאשימה, עו"ד דיתי צאלים, התייחסה בטיעוניה לחומרתן של עבירות הנהיגה בזמן פסילה וההסעה שלא כדין, לערכים המוגנים העומדים בבסיסן ולהשפעתן על הציבור הרחב. לטעמה של המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין כלל התיקים הוא בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. המאשימה סבורה כי התסקיר האחרון תמציתי מאוד וכל מה שניתן ללמוד ממנו הוא שעמדתו של הנאשם השתנתה משום שהוא חושש מן העונש הצפוי לו.

המאשימה הוסיפה כי הדיון בתיקים התעכב בעיקר בשל התנהגות הנאשם ומשום הצורך להוציא נגדו צווי הבאה, ועתרה בסופו של יום לעונש בתקרת המתחם המוצע על ידה, וכן לפסילה ממושכת, פסילה על-תנאי, קנס ומאסר על-תנאי.

המאשימה הגישה פסיקה לעונש.

9. ב"כ הנאשם, עו"ד אברהם חורי, אשר עשה כל שביכולתו עבור מרשו, הפנה בטיעונו להסכמה העונשית בשני התיקים המאוחדים. לדברי הסגור התסקיר האחרון שהוגש הוא תסקיר חיובי, ועל כן בהתאם להסכמה העונשית

בין הצדדים בתיקים המאוחדים, אמורה הייתה המאשימה לטעון לששה חודשי עבודות שירות וענישה נלווית. לדעת הסנגור, לתיק השלישי אין משקל סגולי כזה שיצדיק החמרה עם הנאשם עד כדי ריצוי עונש מאסר בפועל.

הסנגור הפנה גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר סובל מבעיות רפואיות רבות וכן מקשיים כלכליים: הנאשם הוא מפרנס יחיד לאשתו שאינה עובדת, לילדיו ולהוריו המבוגרים והנכים. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם נטל 15 ₪ בלבד מכל שוהה בלתי חוקי עבור הסעתו - דבר שלשיטתו מעיד אף הוא על מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם.

לסיכום עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עבודות שירות ברף הגבוה, פסילה משמעותית וקנס בשיעור ניכר.

10. הנאשם בדברו האחרון לעונש ביקש שיתחשבו בו, התנצל על מה שהיה לו בעבר וטען שמכר שלושה דונם אדמה כדי לממן לבנו לימודים בירדן.

דין

11. בהתאם להוראות פרק ו' סימן א' 1 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**החוק**") עלי לקבוע מתחם עונש הולם למעשי העבירה שביצע הנאשם. סעיף 40(א) לחוק מבהיר כי במקרה דוגמת זה שלפניי, בו עסקינן בשלושה אירועים שונים עליהם נותן הנאשם את הדין, עלי לקבוע שלושה מתחמים נפרדים, ולא כפי שהציעה המאשימה בטיעוניה.

מתחמי העונש ההולמים

12. בת"פ 1599-04-12 נהג הנאשם ביום 6.8.2011 בזמן פסילה, ללא רישיון וללא ביטוח, ברכב שהשימוש בו נאסר יום קודם לכן בידי קצין משטרה. בנוסף החזיק הנאשם ברכב 5 מזגנים החשודים כגנובים. בשירות המבחן סיפק הנאשם תירוצים מגוחכים למדי לביצוע עבירות אלה ואני דוחה הסברים אלה מכל וכל.

בהתחשב בעקרון ההלימה בין מעשה לעונש, בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות המרכזיות שביצע הנאשם (הגנה על שלום הציבור ועל סדרי השלטון והמשפט), בענישה הנוהגת ובהלכה כי העונש המתאים למי שנוהג בזמן פסילה הוא בדרך כלל מאסר בפועל [רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו לבן** (8.5.2007)], אני קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם בהליך זה בכללותם הוא מאסר בפועל שנע בין מספר חודשים עד ל-15 חודשים, וזאת כעונש עיקרי.

13. בת"פ 22383-01-13 הסיע הנאשם ברכב ביום 1.11.2012 שני תושבי האזור נטולי אישורי כניסה לישראל.

בהתחשב בעקרון ההלימה בין מעשה לעונש, בערך המוגן העומד ביסוד העבירה שביצע הנאשם (הגנה על זכותה של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה), בענישה הנוהגת בתחום זה [ראו הסקירה בת"פ (כ"ס) 61150-07-13 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (29.10.2014)], ובעובדה כי הנאשם הסיע שני שוהים בלתי חוקיים, אני קובע כי מתחם העונש ההולם מעשה זה של הנאשם הוא מאסר בפועל שנע בין מספר חודשים עד ל-8 חודשים, וזאת כעונש עיקרי.

14. בת"פ 20917-03-13 הסיע הנאשם ברכב ביום 20.1.2013 שלושה תושבי האזור נטולי אישורי כניסה לישראל בתמורה כספית, וכאשר כרז לו שוטר שהבחין במעשהו לעצור את הרכב, לא שעה הנאשם להוראתו, החליט להימלט וסיכן בנהיגתו עוברי אורח. גם הפעם סיפק הנאשם תירוץ בלתי משכנע לאופן בו התנהג לאחר שנתפס בקלקלתו.

בהתחשב בעקרון ההלימה בין מעשה לעונש, בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות שביצע הנאשם (הגנה על זכותה של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה, הגנה על סדרי השלטון והמשפט והגנה על משתמשי הדרך), בענישה הנוהגת בתחום זה [ראו ת"פ (כ"ס) 46496-01-14 **מדינת ישראל נ' עמר** (14.5.2014)] ובעובדה כי הנאשם הסיע שלושה שוהים בלתי חוקיים, ובשכר, אני קובע כי מתחם העונש ההולם מעשה זה של הנאשם הוא מאסר בפועל שנע בין מספר חודשים עד ל-16 חודשים, וזאת כעונש עיקרי.

גזירת הדין

15. אקדים ואומר כי ראיתי לנכון לגזור על הנאשם עונש כולל במקום עונש נפרד לכל אירוע ואירוע (סעיף 40ג(ב) (לחוק). מהלך זה מיטיב עם הנאשם.

16. עוד אציין בפתח הדברים כי, נוכח האמור בשני התסקירים שרלוונטיים להליך בו הציגו הצדדים מלכתחילה הסכמה עונשית תלוית תסקיר חיובי, לא היה מקום לצפות מהמאשימה לטעון לעונש באופן המוסכם. זאת משום שהתסקירים אינם חיוביים, וזאת בלשון המעטה, וגם התסקיר האחרון אינו מגלה שינוי של ממש (להבדיל מחרטה מילולית) בדפוסי החשיבה של הנאשם, בפניותו לטיפול, ובסיכון כי ישוב ויבצע עבירות.

אוסף כי, כפי שצינתי למעלה, הייתה מידה של חוסר היגיון באופן בו ביקשו הצדדים לטעון בשני ההליכים שהתנהלו במקביל. עתירה למאסר בפועל בתיק אחד אינה מתיישבת עם עתירה (מותנית אמנם) לעונש של עבודות שירות בתיק מקביל.

17. הנסיבות לחומרה בעניינו של הנאשם הן אלה:

· בכל הקשור לעבירות ההסעה, לפנינו נאשם שבחודש נובמבר 2012 הסיע ברכב שני שוהים בלתי חוקיים. הנאשם נחקר בגין אירוע זה וכתב האישום באותו עניין הוגש ביום 13.1.2013. לא עבר שבוע והנאשם חזר לסורו, הסיע שלושה שוהים בלתי חוקיים, הפעם תמורת שכר, וכשהבין שנתפס בקלקלתו,

נהג באופן שסיכן עוברת אורח שצעדה על הכביש עם עגלת תינוק בידה.

התנהגות כזו מעידה על עזות מצח וחוסר מורא מפני רשויות אכיפת החוק. היא משתלבת עם עברו הפלילי (הישן אמנם) של הנאשם בעבירות זהות.

· ברע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו לבן** (8.5.2007) נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (רע"פ 410/04 מזרחי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 7.3.04; רע"פ 7019/04 אופיר נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 12.8.04; רע"פ 9399/04 קרקי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 30.1.05; רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 26.5.05; רע"פ 7523/06 מואסי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 25.9.06). על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי "מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רשיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים".

ועוד (ההדגשה שלי - מ' ק'):

"העמדה העקרונית המשתקפת מפסק-דינו (של בית המשפט המחוזי - מ' ק') - הנזק שמאסר עלול להמיט על נאשם שהורשע בנהיגה בזמן פסילה, וברגיל מנהל אורח חיים נורמטיבי - הוא אמנם שיקול רלוונטי וחשוב לעניין העונש. אולם, זהו אינו השיקול המרכזי וודאי שאינו היחיד. שיקולים נוספים הבאים בחשבון הם הרצון להתמודד עם התופעה של נהיגה בזמן פסילה, שעל חומרתה הרבה כבר עמדתי, והצורך לשגר מסר ענשי חד וברור כדי להרתיע את ציבור הנהגים. נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי אף הן מהוות נתונים מן העניין. **אין דינו של נאשם שלחובתו שורה ארוכה של עבירות תעבורה, ועבירות של נהיגה בזמן פסילה בפרט, כדין מי שנוהג לציית בדרך כלל להוראות החוק.** כאן מתגלה פעם נוספת תפקידו החשוב של השופט בהפעלת שיקול הדעת המסור לו בבחירת רכיבי העונש ומידתו בכל מקרה המונח לפניו."

דברים נכוחים אלה מתאימים בהחלט לנאשם שלפניי, מי שלחובתו עבר תעבורתי מכביד מאוד, והוא כבר נדון בעבר בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, ובכל זאת שב לסורו והמשיך לאחוז בהגה ולסכן את הציבור. שיקולי הגמול וההרתעה - הרתעת הרבים והרתעת היחיד - מקבלים משנה תוקף בעניינו של נאשם שכזה. אסור לאפשר לאדם כזה לאחוז בהגה, וכיוון שנהג גם בעבר בזמן פסילה אין אפשרות לסמוך עליו שיציית לצו האוסר עליו לנהוג ואין מנוס אלא לגזור עליו עונש מאסר.

· הנאשם סיפק תירוצים מתירוצים שונים לעבירות שביצע. כל התירוצים אינם משכנעים והמסקנה המתבקשת מהם היא שהנאשם אינו נוטל אחריות ממשית למעשיו ואינו מגלה תובנה אמיתית לחומרת מעשיו.

· המסקנה העולה מקריאת שלושת התסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם היא של מסוכנות גבוהה להמשך ביצוע עבירות פליליות.

18. הנסיבות לקולה בעניינו של הנאשם הן אלה:

- הודאתו של הנאשם אשר חסכה בזמן שיפוטי.
- התיקונים (המינוריים) שבוצעו בשניים מכתבי האישום בהם הורשע הנאשם.
- העובדה שבכל זאת מגלה כיום הנאשם תובנה ראשונית למצבו ולבעיותיו, הגם שתובנה זו יסודה במחיר שעתיד הוא לשלם.
- השפעת העונש על הנאשם ועל בני משפחתו התלויים בו.
- מצבו הכלכלי של הנאשם.

19. לא אזקוף לזכות הנאשם את חלופי הזמן מעת ביצוע העבירות ועד הלום. רוב רובן של הדחיות בהליכים בהם עסקין נעוץ בהתנהלות ההגנה ובחוסר התייבבות של הנאשם, עניין שהביא להוצאת צווי הבאה נגדו.

20. שקלתי את מלוא טענות הצדדים לקולה ולחומרה. לא מצאתי כי ראוי במקרה זה לחרוג לקולה ממתחמי העונש ההולמים שקבעתי. המסקנה המתבקשת היא כי על הנאשם לרצות עונש מאסר, ולא דווקא קצר. המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונש לרף עליון של 24 חודשי מאסר ולא ראיתי לנכון לחרוג מרף זה.

21. כאמור לעיל לחובתו של הנאשם מאסר על תנאי חב הפעלה. מובן כי אפעיל עונש זה, ולא ראיתי מדוע לעשות כן בחופף.

22. לצד עונש המאסר יחויב הנאשם בעונשים נוספים. מצבו הכלכלי הרעוע של הנאשם יביא להפחתה ברכיבים הכלכליים המתבקשים.

23. סוף דבר אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 17 חודשים; אני מפעיל נגד הנאשם את עונש המאסר המותנה בן ארבעת החודשים שגזר על הנאשם בית משפט השלום לתעבורה בחדרה בפ"ל 138/04 ביום 6.9.2006 (אשר הוארך במסגרת גזר הדין בפ"ל (חדרה) 153/07 ביום 28.4.2011 בשנתיים נוספות), במצטבר; **סך הכול ירצה אפוא הנאשם 21 חודשי מאסר בפועל.**

ב. מאסר על-תנאי בן 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע.

ג. אני פוסל את רישיון הנהיגה של הנאשם למשך ארבע שנים.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישתלם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל ביום 1.4.2015.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ה, 14 ינואר 2015, במעמד הנוכחים.